

Lãnh tụ của cộng đồng hải ngoại

Nhiều người đưa bài lên mạng lưới thường phát biểu ngụ ý tiếc rẻ nếu không là chê bai rằng cộng đồng tỵ nạn Việt Nam chống cộng trong lưu vong vốn thiếu lãnh tụ chung cho tập thể. Lưu vong là một hiện tượng bất thường trong lịch sử nhân loại nói chung, trong lịch sử dân tộc chúng ta nói riêng. Một khi dân tộc mất quyền tự chủ thì một phần lực lượng đấu tranh không còn chỗ đứng ở trong nước và công cuộc vận động cho tự do dân chủ cũng như công tác tuyên truyền cổ vũ cho nhân quyền bình đẳng đành phải chuyển ra nước ngoài. Nhưng tại hải ngoại, cục diện thực tế mang nhiều tính chất bất thường, do bản chất bất thường của lưu vong, như đã nhận định. Vì thế đi tìm một hay vài lãnh tụ cho cộng đồng tỵ nạn cộng sản tại ngoài nước là một công việc hết sức khó khăn. Tuy nhiên thực tế đó hoàn toàn không phải do chúng ta thiếu đoàn kết. Các cộng đồng lưu vong hay cộng đồng đối lập Cuba, Lybia, Syria, v.v. cũng không có lãnh tụ chung và khi quốc tế muốn tìm giải pháp chính trị cho Lybia, Syria, v.v. thì trên bàn hội nghị, chúng ta luôn chứng kiến sự hiện diện của nhiều phe phái đối lập.

Lãnh tụ phải là người xuất thân từ Việt Nam Cộng Hòa nhưng...

Tiểu đề này có nghĩa cụ thể là những người như quý Ông Nguyễn Chí Thiện, Cù Huy Hà Vũ, Điều Cày, v.v. không thể nào trở thành lãnh tụ của tập thể người tỵ nạn Việt Nam. Nói như thế này không hẳn chỉ là nói điều vô bổ, chưa chắc chỉ là nói lên sự thật La Palice. Thật vậy, trong quá khứ từng có dư luận là cộng sản gian trá đã đưa một Nguyễn Chí Thiện giả mạo ra ngoại quốc để rồi có ngày biến Nguyễn Chí Thiện thành lãnh tụ hải ngoại với vai trò mang cộng đồng tỵ nạn qui phục Việt cộng. Suy tư như vậy thực là ngược ngạo bởi mấy triệu đồng bào tỵ nạn đâu phải là một bầy cừu ngoan ngoãn! Rồi đến hôm nay, khi Hoa Kỳ vì quyền lợi giai đoạn nên dùng đòn hiểm nhân quyền để đón những nhân vật được xem hay tự xem là đối kháng sang nước Mỹ thì lại cũng có lập luận là rồi ra chur vị này sẽ có một vai trò lãnh đạo nào đó trong tập thể lưu vong. Nhưng đây là một mission hoàn toàn impossible vì tâm trí thấp kém và/hoặc tâm trạng không thức thời của các đương sự. Thảng hoặc gặp trường hợp phe cánh cầm quyền Hoa Kỳ cứ đơn phương phong thần cho một con người gốc xã hội chủ nghĩa nào đó làm lãnh tụ của người Việt sinh sống trên thế giới tự do thì đối tượng được tuyển chọn chắc chắn chỉ có thể hành nghề của một ông phỗng đá.

...không thể là một cự tượng tá

Hoàn cảnh bất thường của cuộc sống lưu vong chứng minh một chân lý thực tiễn: người sĩ quan Quân lực Việt Nam Cộng Hòa được đào tạo để chỉ huy trong thời chiến nhưng không được đào tạo để ứng biến trong thời loạn. Khi còn sao còn bông trên cổ áo, khi còn kỷ cương quốc gia, khi còn hệ thống quân giai, khi còn quân phong quân kỷ, khi còn khinh cấm trọng cấm, người sĩ quan chỉ việc hành xử quyền hạn của mình. Nhưng khi tất cả mất rồi thì người sĩ quan phải tự trang bị cho mình một khả năng mới, một tâm lý mới, một bản lĩnh mới để lãnh đạo – thay vì để chỉ huy – trong môi trường chiến đấu mới. Đương nhiên lỗi không phải ở đội ngũ cựu tướng cựu tá của chúng ta. (De Gaulle, Eisenhower không lâm vào hoàn cảnh tương tự vì ít nhất họ cũng còn nguyên vẹn hay tương đối nguyên vẹn thể chế quốc gia để phục vụ). Và chúng ta đành đối diện với một tình trạng không thể chối cãi là không có một vì sao nào chiếu sáng như một vì sao Khuê trên nền trời chống cộng, khi nhắc đến những ngôi sao từng một thời le lói trên quân phục. Đó là chưa nói đến tác dụng bào mòn và gặm nhấm rất tàn nhẫn của thời gian và bệnh tật đối với uy tín cá nhân, danh vọng bản thân, sức khỏe từng người. Kết quả chúng ta có những khuôn mặt cựu quân nhân sáng giá càng đáng mỹ mãn nhiệm vụ phụ trách điều hành một hội đoàn địa phương, chúng ta có những tiếng nói cựu quân nhân đỉnh đạc mực thước đứng trước các vấn đề thời sự, chúng ta có những tấm lòng cựu quân nhân nặng nghĩa nặng tình với quốc kỳ, với quốc ca. Nhưng vượt lên một tầng nữa để lãnh đạo cộng đồng, để hướng dẫn công luận thì chúng ta lâm vào tình trạng khiêm khuyết nhân sự gốc ka-ki.

Chân dung lãnh tụ

Bên cạnh những điều kiện cần thiết như lập trường chống cộng dứt khoát minh bạch, nếu có tiếp xúc với đối phương thì tiếp xúc một cách công khai trước công chúng, không hợp tác với kẻ thù dưới bất cứ hình thức nào, v.v. người lãnh tụ cộng đồng lưu vong ty nạn cộng sản phải có một số tính cách đặc trưng. Chẳng hạn lãnh tụ phải biết bắt mạch thời sự. Có những vấn đề tiếng Pháp mô tả là *discutés et discutables* nếu xảy ra thì lãnh tụ phải kịp thời lên tiếng. Không bàn tới khía cạnh phải hay trái của từng vấn đề. Báo Người Việt kiện báo Sài Gòn Nhỏ, Đại sứ Mỹ ngăn cản sử dụng quốc kỳ, Luật S-219 Canada gọi Ngày Quốc Hận là Ngày Hành trình tìm Tự do, Giáo xứ hân hoan tổ chức Hội chợ vào đúng Ngày Quốc Hận, v.v. Tiếng nói từ người được tôn lên cấp lãnh đạo của phong trào đấu tranh chống cộng hải ngoại không nhất thiết mang tính quyết định, lại càng không thể là chân lý. Nhưng lãnh tụ minh danh phát biểu là để đưa ra một giọng nói dẫn đường chỉ lối, là nhằm trình bày một suy tư cơ bản có tác dụng một cuốn sách chỉ nam. Lãnh tụ phải hành xử như vậy vì là người của quần chúng, vì là người chỉ hiện hữu do quần chúng công cử dẫu không phải qua lá phiếu. Lãnh tụ không sợ mất uy tín khi dư luận góp ý xây dựng, trái lại, lãnh tụ phải chấp nhận tiếng nói của đám đông vì lãnh tụ là người tự tin. Nếu là đảng viên một đảng phái quốc gia chống cộng thì lãnh tụ phải đặt Tổ quốc Dân tộc lên trên Đảng phái.

Tại sao không là một vị nữ lưu?

Xu thế hiện thời là giao trọng trách cho phái đẹp. Tổng thống, thủ tướng ở nhiều nước đang là những nữ chính khách; thậm chí có cả những quốc gia có nữ Bộ trưởng quốc phòng. Đồi lập Miến Điện, Thái Lan, v.v. cũng từng hay đang do phái nữ lãnh đạo. Nhân dịp phụ trách thu thập tên họ của những người không tán thành S-219 vì nó chủ trương thay thế tên gọi Ngày Quốc Hận, cá nhân tôi có cơ hội ghi nhận một điều thú vị là tỷ số cao của các nữ nhân vật chủ động ghi tên. Các bà các cô không chờ mời gọi nhắc nhở. Tất nhiên đây chỉ là một số liệu nặng tính ngẫu nhiên tình cờ, không hề có tính cách thống kê khoa học.

Nhìn rộng ra cục diện sinh hoạt chính trị-đấu tranh trong cộng đồng tỵ nạn, tôi ghi nhận một số hiện tượng sau đây liên quan đến chức vị nữ lưu: nữ khoa học gia Dương Nguyệt Ánh và nữ văn sĩ Đặng Mỹ Dung. Vấn đề viên Đại sứ Hoa Kỳ ở Việt Nam Ted Osius không chịu chụp hình với cờ vàng vừa mới xảy ra nóng hổi tính thời sự thì bà Yung Krall Đặng Mỹ Dung lên tiếng. Bà Dương Nguyệt Ánh là một trong những người bày tỏ thái độ trong hai vụ, vụ báo Sài Gòn Nhỏ chống báo Người Việt và vụ Luật S-219 Canada (khi Bà sang Montréal). Cung cách xử sự của cả hai vị nữ lưu đỉnh đạc, dứt khoát, tự tin. Nhị vị lấy quyết định, chọn thế đứng một cách thoải mái nhẹ nhàng. Không phải lụp chụp, không phải hấp tấp nên hóa vụng về, không phải vội vàng nên thiếu chu đáo. Trong khi đó thì chức vị thuộc nam giới...

Lãnh tụ của cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản đang sống lưu vong tại nước ngoài không thể được công cử theo một tiến trình dân chủ pháp trị mà chỉ có thể được tuyển chọn qua tâm đắc với công luận là cử tri. Lãnh tụ và Quần chúng vừa lòng nhau, hiểu thấu bụng nhau, cùng có những tình cảm và cách suy nghĩ như nhau; đối tượng được chọn và đối tượng đứng chọn tâm đầu ý hợp. Nhân vật lãnh đạo hành xử trách nhiệm của mình theo một cách thế hoàn toàn không theo lệ thường. Nhưng sự hiện diện của người dẫn đường chỉ lối trong hiện tình Đất nước và Dân tộc là cần thiết, khi mà cuộc chiến cân não chống lại, không những chỉ kẻ thù mà còn cả bè bạn, đang căng thẳng xảy ra. Bài viết này chỉ thử làm công việc rứt rè dò đường.

20-04-2017

BS Trần Văn Tích

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, April 20, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH